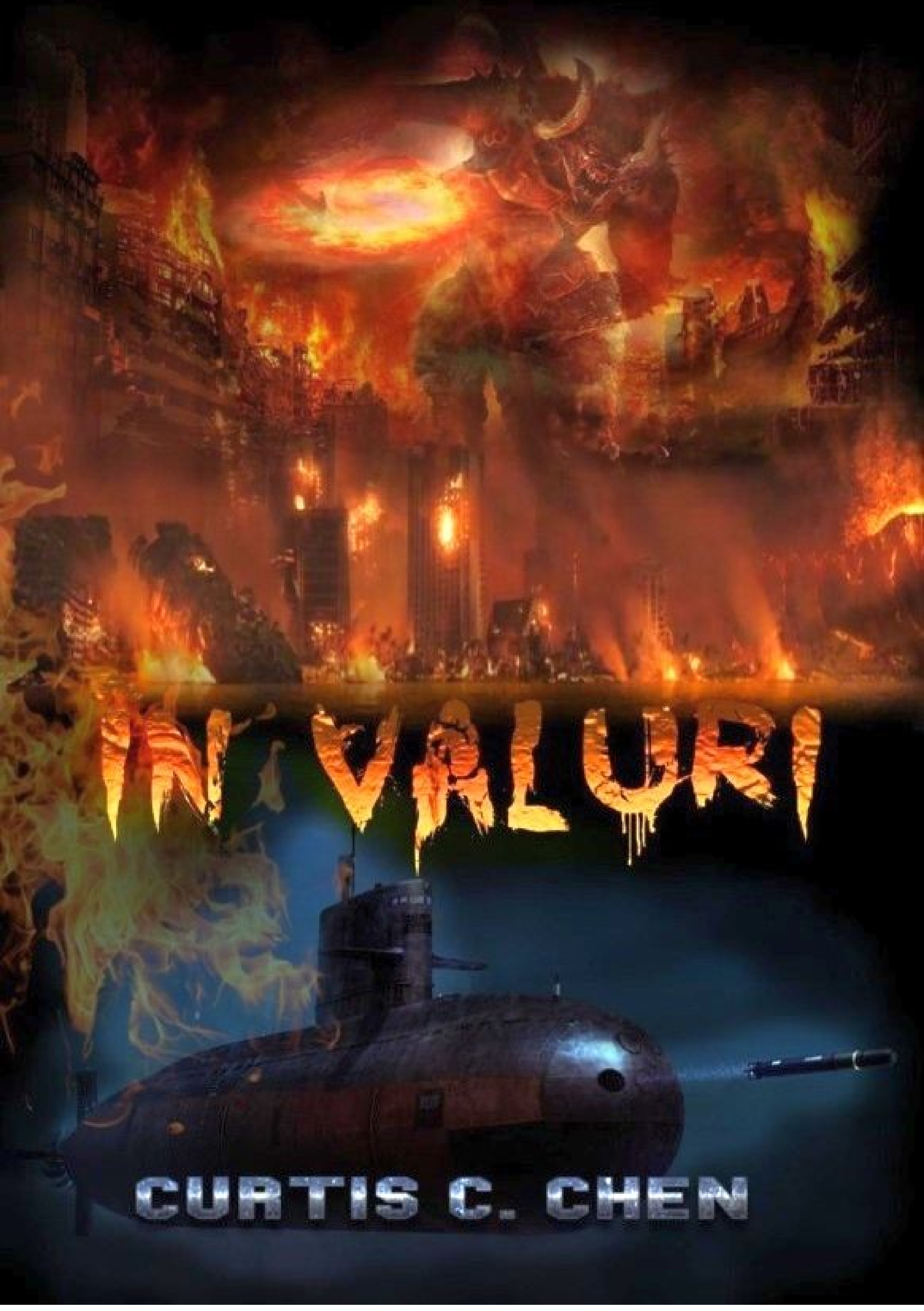

IN VALURI
CURTIS C. CHEN

Curtis C. Chen

In valuri

versiunea în limba română

UNCRIS

— Ai verificat acele unghiuri, marinar? s-a răstit *Chief of the Boat*[1]. Liniile astea sunt deviate cu o juma' de grad și vizitatorul nostru nu se materializează!

— Măsor din nou acum, *Master Chief*!

COB exagerase, dar încă de la începuturile carierei mele navale am învățat să nu contrazic un superior.

Mi-am plasat raportorul pe panoul de jos pe care-l fixasem pe punte și am reverificat unghiurile pentagramei trasate cu creta, apoi am revăzut și fiecare liniuță a tuturor runelor din jurul cercului. După care am urcat pe scară și am verificat potrivirea dintre cea de jos și cea de pe tavan. Satisfăcut că ambele panouri se vor activa simultan, am raportat situația.

— Foarte bine, a mormăit COB. Rosebud!

Numele adevărat al marinarului era Roesler, dar după filmul lui Orson Wells, toată lumea îl tachina spunându-i '*Rosebud'*. A sărit înainte, cu carnetul în mână, încât abia am avut timp să mă feresc din calea lui. Spațiile alocate lui COB nu erau foarte spațioase. N-ar fi fost nevoie ca Roesler și cu mine să fim prezenți aici, dar se pare că suntem singurii doi marinari de pe *Bowfin* specializați în magie și *Master Chief* voia să ne verificăm unul pe altul.

— Ai inscripționat incantațiile acolo? l-a întrebat Roesler pe COB.

— *Aye*, *Master Chief*! a răspuns acesta cu o voce subțirică.

Și mai zic ceilalți că eu am voce de fetiță...

— S-a corectat poziția și profunzimea?

— *Aye*, *Master Chief*! Am aici calculele...

— Nu pot să citesc mâzgăliturile tale.

COB a dat carnetul deoparte și și-a verificat ceasul.

— *Rendez-vous* peste 20 secunde. Asigură-te că totul este corect.

Roesler părea gata să plângă.

— P-P-Poate doriți să executați dvs manevra, *Master Chief*?

---

[1] Chief of the Boat – subofițerul cu cel mai mare grad de la bordul submarinelor US Navy care activează ca ajutor direct al comandantului și al secundului navei.

— Arăt eu ca un curist de magician? a urlat COB în fața lui Roesler.

Nasurile lor se aflau la doar câțiva milimetri unul de altul.

— Începe imediat încântarea descântecului ăla afurisit ca să-l putem primi pe blestematul de vizitator!

— *Aye*, *Master Chief*! și-a băgat Roesler fața în carnet.

Eu mi-am pregătit pumnul, gata să-l pocnesc în rinichi dacă aș fi auzit și cea mai mică greșeală de pronunție. N-aș fi vrut să mă aflu într-o rază de 100 m depărtare de *Bowfin* dacă ceva nu mergea bine la terminalul de primire al teleportului.

— Cinci secunde, marinar! a strigat COB.

— *Aye*, *Master Chief*! și Roesler a început să scoată sunete nenaturale: *Hagitaa*, *moro-venschaa*, *inlum'taa*...

Ambele pentagrame au început să pulseze în albastru și alb. Roesler a sfârșit incantația, doar pe ultima silabă punând un ton plat, și o coloană de lumină a strălucit în spațiul dintre cele două cercuri. După o clipă, lumina a scăzut și un ofițer stătea în pentagramă, cu o servietă mare în mână. Și purta... fustă?

— Cer permisiunea să vin la bord, *Master Chief*, spuse femeia.

Părea să fie cam de vârsta mamei mele. Dar spre deosebire de ea, purta însemnele de *lieutenant* și cel mai perfect machiaj pe care l-am văzut vreodată. Dar expresia feței sale cât și faptul că tocmai se teleportase aproape 7.000 mile până la bordul unui mare submarin de atac aflat în Pacificul de Sud, mă făcea să cred că nu a venit doar ca să distreze pe careva. Pe plăcuța de identificare era trecut MARKEY.

— Permisiunea acordată, doamnă, a spus COB fără să scape nici o silabă.

Sigur nu ajungeai *Master Chief* dacă obișnuiai să te bâlbâi când te surprindea ceva neașteptat.

— Scuze pentru faptul că nu a fost aici căpitanul ca să vă întâmpine personal. Ne jucăm de-a v-ați-ascunselea cu japonezii.

Ca o confirmare, întreaga navă a gemut și s-a înclinat spre tribord. M-a impresionat modul cum a reușit *lieutenant* să-și mențină echilibrul pe tocurile alea.

COB ne-a dat deoparte pe mine și Roesler.

— Dacă vreți să mă urmați, doamnă?

Markey a arătat spre pentagrame.

— Nu le ștergi?

— Acești doi marinari…

— Asigură aceste suprafețe, *Master Chief*, s-a răstit Markey. Apoi s-a uitat direct la mine.

— Tu! Cum te numești?

Am clipit, surprins că mi se adresează direct.

— Ăă… Hatcher, doamnă.

— Marinarul Hatcher mă poate conduce la căpitan.

# # #

— Un *kraken*? Căpitanul Channing s-a uitat incredul la *Lieutenant* Markey. Asta e o glumă?

Toți ceilalți aflați pe Puntea de Comandă, cu mine în frunte, făceam tot posibilul să ascultăm fără a părea că tragem cu urechea. Markey a scos un plic oficial de la COMSUBPAC, iar căpitanul și XO au confruntat codurile de pe sigilii cu cele de pe amuletele lor de autorizare înainte de a desigila noile ordine pentru *Bowfin*.

— Nu e o glumă, Căpitane, a spus Markey.

— Noi suntem în război, iar niște capete pătrate din OP-20-G[2] vor ca noi să mergem la vânătoare după un monstru marin?

Căpitanul a întors hârtia pe spate ca și cum căuta alte explicații.

— Ce vă face să credeți că această creatură chiar există?

— Japonezii flecăresc mult, spuse Markey. Ei nu știu că le-am spart codurile, și vorbesc prin radio despre tot felul de lucruri. În ultimul timp, și-au îndepărtat navele de coastele vestice ale insulelor Kyushu, pentru a evita să deranjeze ceva pe care ei îl numesc *nemuru kaiju* – bestia adormită. Desigur, ați observat schimbarea rutelor dvs de patrulare.

— Mda, le-am observat. Dar poate că ei știu că le-am spart codurile, iar asta e doar o capcană. Am provocat multe pagube flotei lor comerciale. Probabil că încearcă metode noi pentru a distruge cât mai multe dintre submarinele noastre.

— N-am venit aici la o conferință, Căpitane, a spus sec Markey. Ați primit niște ordine.

---

[2] OP-20-G sau "Office of Chief Of Naval Operations (OPNAV), 20th Division of the Office of Naval Communications, G Section / Communications Security" – a fost grupul de Informații și Criptanaliză al US Navy în WW II.

— Am o întrebare, a intervenit XO.

— Da? l-a privit Markey.

— Să presupunem că acest *kraken* este real, și este atât de puternic pe cât spuneți. Cum se face că japonezii nu l-au trezit până acum ca să-l asmută asupra noastră?

— Japonezii trăiesc pe un arhipelag de mici insule înconjurate de întregul Ocean Pacific. Cea mai mare parte a mitologiei sale se referă la cât de periculoase sunt oceanul și creaturile ce trăiesc în el. Ei trăiesc zilnic cu acest pericol. Japonezii nu vor risca să trezească monștrii de sub patul lor. Dar noi o vom face.

— OK, spuse căpitanul. Dacă japonezii vor fi ocupați să lupte cu acest *kraken*, atunci nu se vor mai război cu noi. Bun plan. Dar, mai întâi va trebui să găsim blestemăția aceia.

Markey zâmbi.

— De aceea mă aflu eu aici, Căpitane.

# # #

Lieutenant Markey a insistat să folosească buda imediat după ce a plecat de pe Puntea de Comandă. Nu am înțeles de ce avea nevoie să urineze, când abia părăsise confortul Sediului Navy din Washington. Aici nu exista intimitate la toaletă, deci m-am așezat în fața lui Markey, cu spatele, în timp ce ea stătea pe vine. Trupul meu bloca și sunetul vocii sale atunci când a vorbit.

— De când folosești deghizarea asta, *domnișoară* Hatcher?

Stomacul mi-a ajuns în gât, iar inima și-a triplat ritmul. Mă bucuram că nu putea să-mi vadă fața.

— Îmi pare rău, doamnă. Nu cred că am înțeles ce vreți să spuneți.

— Te rog. Recunosc întotdeauna o deghizare. Pot să-ți dau un sfat?

Frica mea a devenit supărare.

— Cum aș putea să vă împiedic, doamnă?

— Ai nevoie de un miros de acoperire mai bun. Cred că acel bandaj fals de pe mână are rolul de a explica mirosul de sânge, așa e? Dar șmecheria nu poate fi folosită în fiecare lună. Și nici nu vrei să capeți reputația de neîndemânatic.

Aveam mâinile la spate, în poziție de repaus, iar palma stângă bandajată îmi tremura.

— Aveți vreo sugestie, doamnă? Alta decât utilizarea unei colonii ieftine?

— Da, se ridică Markey și trase apa. Dar ar trebui să vorbim în particular.

# # #

COB nu era mulțumit că trebuie să cedeze cabina vizitatoarei noastre, dar căpitanul a refuzat să aibă la bord o femeie ce împarte spațiul cu cușetele pentru dormit împreună cu o gașcă de marinari. M-am întrebat ce ar face dacă ar afla adevărul despre mine.

Markey ne-a întrerupt, pe COB și pe mine, când tocmai ne pregăteam să ducem lucrurile personale ale acestuia la o cușetă temporară.

— Scuză-mă, *Master Chief*. Aș vrea să vorbesc cu marinarul Hatcher între patru ochi.

Am clipit. COB s-a uitat cu ochii holbați de la Markey la mine și înapoi la ea. Știam că m-am asigurat de o repriză de urlete pentru mai târziu.

— Desigur, doamnă.

Apoi se răsti la mine.

— Știi unde mă poți găsi, marinar.

— *Aye*, COB.

A trântit ușa în spatele său.

M-am întors către Markey, care se așezase pe patul lui COB. Și-a scos pantofii și-și masa tălpile.

— Cu tot respectul, doamnă. Încerc să nu atrag atenția asupra mea...

— Liniștește-te. Sunt doar o cucoană de la Washington. Nu vor suspecta nimic. Deocamdată.

A scos din păru-i ondulat o agrafă ce părea a fi făcută din cupru pe care a răsucit-o până ce a adus-o la o formă imposibilă, după care chiar și eu am putut vedea fluxul de energie ce emana din ea.

— Tu folosești doar un deghizament vizual. Asta te va ajuta să-ți maschezi și mirosurile. Doar să o menții tot timpul în contact direct cu pielea.

Mi-a întins obiectul pe care l-am luat cu mâna tremurândă. Dacă *lieutenant* Markey putea transforma o agrafă într-un

talisman activ, iar Navy a trimis-o, singură, să localizeze un *kraken*, înseamnă că putea fi o prietenă al dracului de puternică.

Pe de altă parte m-a speriat teribil. Oamenii prea competenți mă nelinișteau întotdeauna.

— Vă mulțumesc, doamnă. Asta e... vreau să spun, nu știu cum mă pot revanșa față de dvs.

Ceea ce voia să însemne: nu știu de ce mă ajutați.

— Păi... mai întâi, fă-mi rost de niște pantaloni și niște ghete. N-am de gând ca în următoarele două săptămâni să-mi tot expun picioarele pe aici.

— Da, doamnă.

Am pus agrafa sub bandajul înfășurat pe mâna stângă.

— Pot să plec?

Markey m-a privit cu ochii săi negri, misterioși.

— Spune-mi cu ai ajuns aici.

— În Navy?

Asta era clar: voiam să ucid japonezi. M-am gândit cum pot să i-o spun într-o formă mai elegantă.

— Pe *Bowfin*, a precizat ea.

M-am încruntat.

— Nu prea am avut cum să-mi aleg postul.

Markey a dat din cap.

— De ce te-ai deghizat în bărbat?

Trebuia să mă aștept la această întrebare.

— Știam că *Unchiul Sam* nu va permite unei fete să participe la o luptă reală. Iar asta e o porcărie. Iertați-mi limbajul.

— De ce vrei să lupți?

— Glumiți, nu-i așa? am căscat gura la ea. Ei ne-au atacat! Au străpuns apărarea Pacificului și au atacat Pearl Harbor. M-am născut la Honolulu. Când am văzut fotografiile – tot fumul acela negru ce acoperea cerul – i-am urât. Am vrut răzbunare, nu mă tem să o spun.

Simțeam cum îmi tremură mâinile și le-am încrucișat la piept ca să nu se vadă.

— Ca să nu-i mai amintesc și pe amicii lor naziști care ucid și subjugă pe toți în marșul lor prin Europa. Dacă nu oprim Axa, doamnă, vor cuceri lumea, iar eu nu vreau să trăiesc într-o astfel de lume.

Markey a dat din cap și păru mai liniștită.

— Îmi pare rău că te interoghez așa, Hatcher, dar niciodată nu prea am avut încredere în oamenii care se deghizează.

— Mda… păi… nu toți putem arăta ca stelele de cinema.

— Să nu crezi nici o clipă ca faptul acesta îmi ușurează viața, a izbucnit ea. Și aș vrea să mi te adresezi cu *Lieutenant* sau *doamnă*, marinar Hatchet. Aceasta nu este doar un costum pe care-l port, și-a arătat Markey uniforma. Mi-am meritat gradul. A trebuit să lupt pentru această slujbă și mă lupt în fiecare zi ca să o păstrez. Da, sunt niște avantaje dacă bărbații te consideră frumoasă, dar această apreciere te și limitează. Ei consideră că tot ce ai sunt fața drăguță și corpul bine făcut. Le pasă doar de ceea ce pot vedea. Dar nu trebuie să-ți demonstrez eu ție cât de înșelătoare sunt aparențele.

— Nu, doamnă.

Markey oftă.

— Ceea ce faci tu, Hatcher, e o dovadă de mare curaj. Dar când acest război se va sfârși, tu va trebui să te întorci acasă – și să fii iar femeie. Te-ai gândit la cum ai să procedezi ca să te descurci cu situația asta?

— Păi… doamnă, pentru că majoritatea timpului petrecut în Navy l-am petrecut curățind un lucru sau altul, voi fi foarte calificată ca gospodină casnică.

Vorbele mele au sunat mai amar decât intenționasem.

— Ai talent, Hatcher. Mai mult decât atât, în mod evident ai voință. Acestea două sunt o combinație puternică.

Conversația devenise forte inconfortabilă.

— Cu tot respectul, doamnă, de ce naiba vă pasă? Nici măcar nu mă cunoașteți.

Markey s-a ridicat și s-a apropiat de mine.

— Nu voi fi mereu o femeie frumoasă. Voi îmbătrâni, iar bărbații nu mă vor mai dori. Dar asta?

A ridicat o mână și a pocnit din degete creând o flacără săltăreață prin aer.

— Acest talent îl voi avea până în ziua când voi muri. Și știind acest lucru, avându-l, dar să nu-l folosesc pentru ceva bun – ar fi o risipă teribilă.

Nu am putut descifra expresia de pe fața ei. Avea un sentiment deplasat de milă maternă pentru mine? Sau avea altceva în minte?

După un moment, am decis că efectiv nu-mi pasă.

— Mulțumesc pentru sfat, doamnă, dar amândouă trebuie mai întâi să supraviețuim nenorocitului acesta de război.

Flacăra plutitoare s-a stins.

— Liber.

Am ieșit afară cât am putut eu de repede.

# # #

În următoarele zile am făcut tot ce am putut ca să o evit pe *Lieutenant* Markey. Nu era ușor, pentru că amândouă ne aflam într-un submarin de 100 m lungime cu un echipaj de 60 oameni. Și nu pentru că nu aș fi respectat-o. Evident că nu era o oarecare în OP-20-G dacă a reușit să fie teleportată în partea cealaltă a planetei. Dar atrăgea tot atât de mult atenția asupra mea, precum asupra ei, iar eu n-aveam nevoie să fiu băgată în seamă prea mult.

Din fericire, ea își petrecea cea mai mare parte a timpului pe Puntea de Comandă sau la postul de guvernare, făcând tot ce trebuia pentru a depista miticul *kraken*, iar eu am fost alocată compartimentului torpile. Căpitanul a hotărât că vom lansa un „pește” de acolo odată ce vom fi fost gata să trezim bestia – apoi o vom șterge de acolo fugind ca mânați de toți dracii.

Markey a adus la bord bolțuri magice cu care să înlocuiască detonatoarele magnetice de pe torpilele noastre Mark 14. Magneții ar fi trebuit să provoace explozia torpilelor drept sub chila navei, provocând mai multe avarii decât în cazul unui impact lateral, într-un bord, dar blestemățiile astea nu au funcționat niciodată ca lumea. Instrucțiunile lui Markey erau să înlocuiască magneții cu bolțuri-D, care trebuiau să ne facă „peștii” să detecteze monștri și nu metalul.

Planul prevedea găsirea *kraken*ului, lansarea a două torpile asupra lui, și retragerea imediată, înainte ca acesta să-și dea seama ce se-ntâmplă prin jur. Poziția raportată a *kraken*ului era destul de apropiată de niște zone populate și ar fi trebuit – trebuia! – să audă zgomotele din aceste orașe și să se îndrepte spre Japonia în loc să plece aiurea.

Munca la torpile m-a ținut ocupată cea mai mare parte a timpului, dar întrebările lui Markey au continuat să mă preocupe. Ce voi face după sfârșitul războiului?

Poate că nu voi supraviețui. Poate că asta era varianta cea mai bună pentru toată lumea: dacă muream la datorie, iar familia mea n-ar fi aflat decât mai târziu ce i s-a întâmplat fiicei lor – că și-a dat viața pentru patrie.

Poate că vor fi mândri de mine. Și poate bătrâna SUA ar fi încetat să mai pună sub semnul întrebării loialitatea noastră.

De ceva vreme, nu mă mai gândisem la viitor – nu de când mă înrolasem. Întotdeauna m-a supărat să știu cât de limitate erau opțiunile mele, iar acum eram furioasă pe Markey pentru că mi-a reamintit, pentru că m-a determinat să-mi fac griji pentru lucruri pe care nu le puteam schimba. La acestea mă gândeam în acea zi, când COB ne-a scos pe Roesler și pe mine din compartimentul torpile pentru o altă însărcinare specială.

# # #

— Suntem în imersiune în ape ostile, la mai puțin de 100 mile de țărmul inamic, a spus căpitanul în timp ce mă urcam în compartimentul de guvernare. Nu putem ieși la suprafață și nu putem depăși ca viteză nimic din ce plutește. Deci, dacă ceva nu merge cum trebuie, am dat-o-n bară.

Vorbea cu *Lieutenant* Markey. Roesler era deja ghemuit în spațiul strâmt de lângă periscop. I-am dat codexul lui *Bowfin* pe care-l luasem din Puntea de Comandă, după care m-am lipit și eu într-un colț lângă căpitan și COB. Nu pricepeam de ce e nevoie să fim aici toți cinci, dar n-aveam de gând să pun întrebări.

— Acesta va fi un tunel cu sens unic, spuse Markey. Nu e nici un pericol să fim detectați.

De fapt, arăta mai bine în pantaloni decât în fustă. M-am străduit din răsputeri să nu fiu invidioasă, dar nu am reușit.

— De ce trebuie să facă Rosebud incantațiile? a întrebat COB. Nu sunteți dvs profesionista, *Lieutenant*?

— Marinarul Roesler face partea ușoară. Nu avem o țintă la vedere, așa că trebuie să mă ghidez după capătul îndepărtat al tunelului.

COB a priceput cu oarecare întârziere.

— Deci, noi vom fi globul lui de cristal?

Markey a oftat uitându-se la căpitan.

— Căpitane, putem pierde toată ziua discutând finețurile ghicirii viitorului în globul de cristal, ori putem să ne facem treaba.

— Continuă, *Lieutenant*, a ordonat căpitanul.

Am evitat cât am putut contactul vizual cu Markey în timp ce-mi dicta coordonatele de pe hartă ca să le inscripționez. Am introdus locația țintei și semnătura profetică a lui *Bowfin* într-o incantație, combinând tonuri și modulații verbale din tabelele de referință din codex și am verificat de trei ori fiecare secvență terminată. În principiu, scriptul pentru un tunel de prezicere era mai simplu decât unul pentru teleportare, dar nu voiam să fiu eu responsabilă dacă ceva nu mergea cum trebuie.

După câteva minute, Roesler și Markey se țineau de mâini, cu ochii închiși, în timp ce Roesler recita întreaga incantație.

Lângă mine, căpitanul a mormăit:

— Am să fiu fericit după ce vom fi terminat cu tot rahatul acesta de magie neagră.

— Da, *sir*, am răspuns.

Mi-a aruncat o privire ca și cum abia atunci m-a observat.

— Familia ta are talent, marinare?

M-am gândit la bunica mea. Ea m-a introdus în ocult, strecurând unele instrucțiuni mistice în lecțiile mele săptămânale de limbă. Nu le-am spus niciodată părinților. Ei le-ar fi *dezaprobat*... elegant fie spus.

— După câte știu eu, nu, *sir*.

— Mulțumesc lui Doamne-Doamne, a intervenit COB de lângă mine. Dă-mi știință și tehnică în fiecare zi a săptămânii. Nu am încredere în nimic ce nu pot demonta pentru a vedea cum funcționează...

Roesler a început să țipe. A fost ceva brusc, fără ca măcar să inspire, iar sunetul era inuman. Țipa ca un animal prins în capcană. Am scăpat carnetul și mi-am acoperit urechile cu ambele mâini.

— Să vină doctorul! a strigat Markey. Trebuie un tranchilizant!

Ținea strâns la podea trupul lui Roesler intrat în convulsii.

— Hatcher! Ajută-mă să-l țin!

Căpitanul s-a aplecat în josul scării și a strigat ordonând să vină sanitarul. Au am sărit pe lângă el și l-am înșfăcat de umeri

pe Roesler. Avea ochii dați pe spate. Încă mai țipa lovind cu picioarele, deși Markey îl ținea strâns.

— Ce dracu l-a apucat? a întrebat COB.

— A făcut contactul! La naiba, COB, nu mi-ai spus că era un senzitiv.

— Și eu de unde mama dracu' era să știu?

Mi s-a strâns stomacul. Nu pentru că aș fi fost îngrijorat pentru Roesler, ci pentru că mă temeam că dacă moare, Markey mi-ar ordona mie să-i fac incantațiile.

— Continuați, amândoi! a spus căpitanul acoperind țipetele.

Aș fi putut jura că Roesler n-a respirat de mai bine de un minut.

— Sanitarul vine imediat. Dar cum vom…

Țipetele lui Roesler s-au oprit. Gura i s-a închis, apoi s-a deschis iar și a spus un cuvânt care… nu era cuvânt.

Capul mi-a explodat de durere. Nu, *durere* nu e termenul potrivit care să o descrie. Nu era vorba doar de durere. Când non-cuvântul a pătruns în mintea mea, deodată nimic din lume u a mai părut a fi corect. Ce am văzut, ce am auzit ce am simțit – de la cina pe care încă o digeram și până la însăși gravitația – totul era greșit, iar trupul meu voia să se oprească.

L-am văzut pe căpitan căzând în genunchi și apucându-se de balustradă. Pe piepții vestonului i-a apărut o împroșcare întunecată. În spatele său, COB a vomitat pe peretele metalic al compartimentului. Markey stătea aplecată, cu sânge picurându-i din nas.

Buzele lui Roesler s-au întredeschis din nou. Iam pus mâinile peste falcă înainte de a apuca să scoată vreun sunet. Continua să se scuture și singurul lucru la care mă puteam gândi era: îl voi ucide, dacă trebuie. Cum am să-l ucid? Care este cea mai rapidă metodă de a-l ucide?

— Biiine, a gâfâit Markey, presându-și palmele peste ale mele.

Apoi și-a întors capul și a scuipat sânge negru.

— Fă-l să tacă până reușim să-l sedăm.

— Ce mama dracu' se-ntâmplă? am întrebat.

— Informațiile noastre sunt greșite. Ei nu sunt *kraken*.

O părticică din mine s-a bucurat pentru că ea a dat-o-n bară. Dar restul din mine era gata să-și dea drumul în pantaloni. Apoi am procesat cuvintele lui Markey.

— Stai puțin... „*ei*”? – nevoia de a-mi goli intestinele s-a intensificat. Adică sunt mai mulți?

# # #

Între timp, sanitarul l-a cloroformizat pe Roesler și l-a legat în cușeta din compartimentul lui Markey – ea a ordonat să i se pună căluș și să fie izolat; nimeni nu a comentat. Eu am terminat de adunat echipamentul din compartimentul de navigație și l-am dus de acolo. Căpitanul și COB s-au schimbat în uniforme curate și s-au adunat pe Puntea de Comandă. Discutau cu XO pe un ton coborât, iar eu am pus codexul deasupra consolei de control al armamentului, am închis seiful, și i-am returnat cheia căpitanului.

Tocmai voiam să părăsesc Puntea când *Lieutenant* Markey a intrat, blocându-mi ieșirea. Fața ei și uniforma îi erau încă stropite cu sânge. Cea mai mare parte dintre ofițeri și marinari și-au întors privirile de la ea. Eu m-am retras într-un colț și m-am făcut cât am putut eu de mică.

— Două noduri, căpitane, a șoptit cârmaciul.

Navigam în regim de „liniște pe navă” de când am făcut contactul cu monștrii.

— Foarte bine.

Și se întoarse spre Markey.

— *Lieutenant*, ce-i vor face aceste torpile *kraken*ului?

— Am anulat misiunea, Căpitane.

Acesta s-a încruntat.

— Repetă!

— Nu trebuie să deranjăm aceste creaturi, a spus Markey, pe un ton coborât. Trebuie să plecăm imediat de aici.

— Eh, o vom face. Dar n-am făcut atât amar de drum până în bârlogul leului doar ca să aruncăm o privire. Trebuie să provocăm oarece distrugeri înainte de a ne retrage.

— Toate tuburile lanstorpile încărcate, Căpitane, a raportat ofițerul armurier din spatele meu.

— Informațiile au fost greșite, a spus Markey. Cei de acolo nu sunt *kraken*. Sunt *Creaturi Străvechi*. Două.

— Mai bătrâne decât ce? a fost curios XO.

— *Străvechi*, repetă Markey. Nu „bătrâne”. *Creaturi Străvechi*.

Nu recunoșteam numele, dar „străvechi” se referea de obicei la ceva supranatural care a avut milenii la dispoziție pentru a-și dezvolta puterile. Iar așa ceva era întotdeauna o veste rea.

— Denumirea asta nu spune prea multe, a comentat XO.

— Nu seamănă cu nici o altă formă de viață creată. Nu știm cum să le numim, doar… *Creaturi*.

— Nu-mi pasă ce blestemăție de monștri marini sunt, a izbucnit căpitanul. Vreau doar să știm ce se va întâmpla când îi vom trezi. Mark 14 are o rază de acțiune de 9.000 m…

Markey s-a apropiat cu un pas și s-a uitat în ochii căpitanului.

— Nu știu ce se va întâmpla dacă deranjăm aceste *Creaturi*. Dar va fi de o mie de ori mai rău decât ce i s-a întâmplat marinarului Roesler.

— Nu-mi pasă, atât timp cât li se va întâmpla japonezilor și nu nouă. Deci, cât de departe trebuie să ne aflăm când lansăm *peștii*?

— Nu, a ripostat Markey cu voce fermă. *Creaturile Străvechi* nu sunt doar monștri. Sunt cei mai cumpliți monștri care au existat vreodată. Sunt de neimaginat. Ați văzut – ați simțit ce a putut să ne facă doar un singur sunet din limbajul lor.

M-am cutremurat la gândul a ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu-l reduceam la tăcere pe Roesler. Sunetele și simbolurile pe care le foloseam noi în magie nu erau omenești – erau străvechi, preistorice – și nici măcar nu puteam înțelege cum acționează cele mai multe dintre ele.

— Vechile culturi au divinizat *Creaturile Străvechi* ca pe niște zeități – *Vechii Zei*, a continuat Markey. Înțelegeți? Simpla vedere a unuia poate cauza nebunia. Dacă aceste două *Creaturi* se trezesc, ar putea însemna sfârșitul lumii.

XO a mârâit.

— Tocmai ai spus că nu știi ce s-ar putea întâmpla. Acum afirmi că va fi un *Arma-futu-geddon*. Deci, ce va fi, *lieutenant*?

Markey a replicat fără a-și desprinde privirea de la căpitan.

— Nu știm exact cât de rău va fi. Dar nu sunt autorizată să-mi asum acest risc. Și nici dvs, Căpitane.

— Atunci obține autorizația, a ordonat căpitanul. Folosește o incantație pentru comunicații ca să-ți contactezi superiorii.

— Nu pot. Suntem la adâncime prea mare. Prea multă apă, prea mult metal.

Atinse o țeavă aflată deasupra capului. Ambele aceste substanțe restricționau raza de acțiune a oricărei incantații. Pentru mine era destul de greu să-mi mențin puterile ce-mi asigurau deghizamentul în acest tub metalic; nu era nici o cale ca ea să-și trimită mesajul prin o sută de metri de apă de mare.

— 8.500 m, Căpitane, a raportat navigatorul.

— 8.500, *aye*, a repetat căpitanul. Armurier, inundați tuburile lanstorpile.

— *Aye*, *sir*, tuburile inundate, a raportat acesta.

Stomacul mi s-a strâns, dar nu de frică. Mi-a trebuit o clipă ca să înțeleg că, de fapt, eram agitată. Voiam ca torpilele să fie lansate.

— Căpitane, a insistat Markey, cu pumnii strânși.

Doar nu avea de gând să-l pocnească pe căpitan?!

— Ascultați-mă, vă rog!

— *Master Chief*, caută ultimele noastre ordine și adu-le aici.

— *Aye*, *sir*.

COB a plecat imediat.

— *Lieutenant*, peste șapte minute ne vom afla în afara razei de acțiune și nu vom mai putea lansa alte torpile.

Căpitanul vorbea încet, dar ferm.

— Deci vom studia amândoi ordinele ca să vedem exact ce mama dracu' suntem autorizați să facem.

— Ascultați-mă, Căpitane, i s-a adresat Markey cu un calm forțat. Nu puteți face asta. Nu puteți dezlănțui aceste creaturi asupra lumii.

De ce nu? mă gândeam eu. Japonezii au pornit războiul împotriva noastră. Așa, le-am putea întoarce „favorul".

— Tuburile pupa inundate, a raportat ofițerul armurier.

— Deschideți trapele exterioare.

— Deschidem trapele exterioare, *aye*.

Da. La toți dracii, DA! Chiar voiam să lansăm *peștii*. Voiam ca monștrii să se trezească și să-i distrugă pe inamicii noștri. Și ce dacă am fi prinși între două focuri? Era război. Un mic submarin pentru o distrugerea de nedescris a țărmurilor lor… era un preț echitabil.

Iar dacă voi muri, nu va mai trebui să-mi fac griji în legătură cu întoarcerea acasă. Niciodată nu-mi voi mai bate capul cum să mă integrez, cu sau fără deghizament.

Marea m-ar fi primit, iar mării nu-i păsa de rasa mea, de sex, sau culoarea pielii.

COB s-a întors pe Puntea de Comandă.

— Ordinele noastre, Căpitane.

Acesta a luat dosarul cu hârtii.

— Mulțumesc, *Master Chief*.

— 8.800 m, Căpitane.

— Foarte bine.

Căpitanul a deschis dosarul. A citit pagina o dată, de două ori, de trei ori. Oare de câte ori o va mai citi? M-am uitat la ceasul de deasupra consolei de control al armamentului. În mai puțin de două minute vom fi în afara razei de acțiune a torpilelor. Dar dacă căpitanul se hotărăște să anuleze misiunea?

Nu. M-am hotărât. Dacă Căpitanul Channing avea de gând să stea doar acolo cu degetu-n cur, dacă Markey n-avea sânge în instalație ca să-și respecte propriile sale ordine, atunci am s-o fac eu.

Ofițerul armurier aflat la datorie era *Lieutenant* Goldman. Nu-l cunoșteam prea bine, dar, mai demult, i-am făcut o farsă în sala de mese, făcându-l să creadă că a luat ultima prăjitură. De fapt, a luat un bol cu salată de varză, iar delicioasa prăjitură mi-a rămas mie.

Dacă l-am vrăjit o dată, o puteam face din nou.

M-am dat mai aproape de consola armamentului, strecurându-mă printre ceilalți marinari și consolele lor. Pentru treaba asta trebuia să mă aflu aproape. Mi-am strâns pumnul stâng pentru a-mi putea concentra energiile. Deghizarea mea putea să dispară pentru o secundă atunci când făceam noua vrajă, dar, oricum, nimeni nu se uita la mine.

Căpitanul a ridicat privirea de pe dosarul cu ordine.

— Căpitane? a întrebat încet Markey.

Acesta i-a dat dosarul.

— Armamentul, închideți trapele exterioare și încetați.

Asta era ceea ce, de fapt, a spus. Ceea ce a auzit Goldman, tare și clar, a fost: „*Lansați torpilele*!”

# # #

Nu știu cât a durat să se liniștească agitația de pe Puntea de Comandă. Imediat ce *peștii* noștri au țâșnit prin trapele de la

pupa, căpitanul a ordonat plasarea sub arest a lui Goldman, iar COB și XO l-au reținut. Eu i-am urmat afară de pe Puntea de Comandă, sperând să mă fofilez departe de haos, însă Markey m-a înșfăcat și m-a tras înapoi în cabina sa. Nu m-am așteptat să fie atât de puternică.

— De ce? m-a întrebat după ce a încuiat ușa. De ce ai făcut-o, Hatcher?

— Ce am făcut, doamnă?

— Este greșeala mea. Ar fi trebuit să fiu mai atentă la tine, nu la căpitan.

Era ceva în tonul cu care a spus-o...

— Fir-ar să fie! Tu! Tu ai pus o vrajă pe căpitan!

— Tu vorbești, pisoiaș! spuse Markey.

— Nu ai respectat propriile tale ordine!

Ochii ei m-au fulgerat.

— N-ai de unde să știi care sunt ordinele mele, marinare! Nu puteam risca să-l las pe căpitan să ia de unul singur decizia corectă.

— Mda, nici eu n-am putut.

Markey m-a fixat cu privirea.

— Știi de ce am vrut să opresc torpilele. De ce ai ținut cu tot dinadinsul să le vezi lansate?

— Așa cum spunea căpitanul, doamnă. Am venit aici ca să le facem zile fripte japonezilor. Nu e corect să ne retragem fără nici o acțiune împotriva lor.

— Nu. mai mult de atât.

Markey m-a studiat câteva clipe.

— Care e numele tău real?

— Carl Hatcher.

— Nu. Numele tău adevărat. Cel cu care te-ai născut. Cel din registrul nu știu cărui lagăr în care au fost reținuți americanii de origine japoneză și din care ai evadat.

Brusc, m-am simțit nesigură.

— Ști... știați?

— Am trecut peste deghizarea ta când ți-am dat agrafa. De aceea ți-am pus toate acele întrebări. Îți poți deghiza înfățișarea, dar nu și emoțiile. A trebuit să mă asigur că nu ești o spioană.

Mi-am încleștat dinții. Deci, nu a avut deloc intenția să mă ajute. Voia doar să mă țină aproape în caz că mă dovedeam a fi un inamic.

— Numele meu de familie este Hachiya. Sunt cetățean american, născută în America și sunt loială țării mele.

— Nu-ți pun la îndoială loialitatea! Mă îngrijorează modul tău de a gândi! Chiar preferi să mori mai degrabă aici, sub o identitate falsă, în loc să înfrunți viața ca fiind tu însăți?

Un vuiet nepământesc m-a salvat de la a răspunde. Întreaga navă s-a scuturat și mi-am imaginat că întreg oceanul se cutremura.

— Cred că s-au trezit, am spus.

— Nici nu știi ce-ai făcut. Nu contează cât de mult îi urăști, japonezii nu merită ceea ce li se va întâmpla când aceste *Creaturi* vor ajunge la țărm.

— Războiul este Iadul, doamnă.

— Nu știi nimic despre Iad, fetițo.

# # #

Căpitanul Channing l-a ridicat la suprafață pe *Bowfin* imediat ce am ajuns în apele internaționale. Informațiile oficiale despre ce se întâmpla în Japonia erau trunchiate, dar Markey – sau mai bine zis, Roesler – era pe *fir direct* cu sursa primară. Ea putea să se conecteze cu marinarul catatonic – așa cum o mai făcuse în timpul previziunii – și raporta ceea ce vedea prin ochii monștrilor. Doamna acesta continua să mă înspăimânte.

Creaturile erau pe pământ mai rapide decât se presupusese. Ambele ieșiseră la suprafață pe țărmul vestic al Insulei Kyushu și s-au îndreptat către cele mai apropiate centre populate, provocând pagube masive doar cu trupul lor – rapoartele erau diferite, indicând înălțimi cuprinse între 15 și 70 m, cu gheare, aripi, tentacule, sau un fel de combinații între acestea.

Dar ceea ce era mai rău emana din ele, pentru că oamenii aparent înnebuniți de simpla prezență a *Creaturilor* se năpusteau unii împotriva celorlalți. Simpla ucidere era cea mai mică dintre atrocitățile pe care Markey a raportat că le-a văzut și pe care mi-a ordonat să le notez cu toate amănuntele înfiorătoare.

A avut dreptate. Nimeni nu merita așa ceva, nici chiar japonezii. Nu i-aș fi dorit această soartă nici măcar lui Hitler însuși.

Dar am refuzat să mă învinovățesc pentru aceasta.

Nu eu am creat acești monștri. Erau mai vechi decât umanitatea. Mai devreme sau mai târziu, cineva sau ceva i-ar fi trezit. Și indiferent de ce a spus Markey despre inhibițiile lor culturale, știam că în cele din urmă ar fi dezlănțuit toate armele din arsenalul lor și fiecare fel de magie pe care ar fi putut să o folosească împotriva Aliaților. La fel cum făceam și noi tot ce puteam pentru a-i înfrânge.

Era inevitabil. Acesta era un război, unul total, mondial. Era *ei* sau *noi*, iar eu aș fi ales întotdeauna *noi*. țara mea; bina sau rău.

Fiecare națiune angrenată în acest conflict a comis lucruri teribile. Fiecare persoană a făcut câte ceva ce ar fi fost de neimaginat înainte de război. Eu evadând de la Manzanar[3], deghizată în bărbat și înrolată în afurisita de Navy? Asta însemna nebunie 300%. Dar eu am făcut totul în numele victoriei. A trebuit să o fac. Nu am putut rămâne în acel lagăr mai mult de un ceas. Am refuzat să rămân în continuare o victimă. Simțeam nevoia să ripostez. A trebuit să o fac.

Fapta mea nu a oprit coșmarurile, dar această convingere mi-a dat un punct de sprijin. Și aveam nevoie de el atunci când Marley îmi dicta detaliile neîndurătoare ale fiecărei scene hidoase, primitive și revoltătoare la care asista prin ochii lui Roesler. Am făcut tot ce puteam să-i scriu cuvintele fără să mă gândesc la înțelesul lor, repetându-mi în minte sloganuri care să blocheze înțelegerea.

Acesta e un război. Ucide sau ești ucis. Mai bine ei decât noi. A trebuit să o fac. A trebuit să o fac.

Până la urmă, OP-29-G a avut dreptate. *Creaturile Străvechi* nu păreau a intenționa să părăsească prea curând Japonia. Misiune îndeplinită.

Markey le-a acordat numele de cod *Alpha* și *Bravo*. Japonezii și-au evacuat orașele de pe coastă și și-au monopolizat artileria grea. Zile întregi au bombardat ambele *Creaturi*. *Bravo* nici nu s-a sinchisit, rămânând pe loc, dar forțele terestre au reușit să o facă pe *Alpha* să se întoarcă în ocean. După mai puțin de 24 h, *Alpha* a ieșit din ape la capătul sud-vestic al Insulei

[3] Manzanar – cea mai mare și mai cunoscută tabără/lagăr de concentrare din cele zece înființate în SUA în timpul WW II, unde au fost internați 110.000 americani de etnie japoneză între decembrie 1942 și 1945.

Honshu și a înaintat în interiorul teritoriului. Într-un târziu, Armata a IIa a japonezilor au înconjurat-o pe *Alpha*, împiedicând-o să mai plece.

Dar, să oprești *Creaturile* era una; să le ucizi părea a fi imposibil. Mitraliere, tunuri, chiar și explozivii extrem de puternici păreau doar să le irite. Conform cercetătorilor de la OP-20-G, *Alpha* și *Bravo* erau nemuritoare; existau cu milioane de ani înainte ca omenirea să evolueze, iar noi trebuiam să inventăm arme cu totul noi dacă chiar voiam să le distrugem.

În viitorul apropiat, orașele Nagasaki și Hiroshima vor rămâne izolate, în carantină.

# # #

Markey m-a convocat în cabina ei în ziua când a plecat de pe *Bowfin*. Era din nou echipată în uniforma standard pentru femei, probabil pentru a nu zbârli *penele* de alamă când ajungea la DC. Ochii îi erau mai întunecați și mai inexpresivi ca niciodată.

— Mă teleportez peste câteva minute, a spus, arătând spre cercul de jos pe care-l inscripționase ea însăși.

În interiorul pentagramei, pe podea, se afla un teanc gros de dosare.

— Tu trebuie să ștergi inscripțiile după ce plec.

— Da, doamnă.

Păși pe lângă mine și închise ușa.

— Vreau să știi că nu am să te dau de gol.

— Ăă…, mulțumesc, doamnă.

— *Lieutenant* Goldman va ajunge în fața unei curți marțiale. Asta nu se poate evita. Dar voi depune mărturie despre comportamentul său, voi informa juriul că mintea sa a fost afectată – un efect secundar al apropierii lui *Bowfin* de *Alpha* și *Bravo*. Nimeni nu va putea obiecta, deci va fi în regulă cu el.

— Asta e bine, am îngăimat, neștiind ce altceva să spun.

— Dar tu, Hatcher, va trebui să trăiești cu ceea ce ai făcut. Deghizează-te cum dorești, fugi de acasă, ascunde-te în adâncul oceanului, dar nu vei putea scăpa niciodată de ceea ce ești cu adevărat, domnișoară Hachiya. Ține minte asta.

— Nu sunt o lașă, i-am răspuns, dar nu eram sigură dacă și credeam asta.

— Nu, nu ești. Asta apreciez la tine cel mai mult.

Nu am răspuns. După un moment, ceasul de la mâna lui Markey a scos un sunet. Ea a pășit în interiorul pentagramei, a ridicat dosarele și m-a întrebat:

— Te bucuri să-ți faci datoria pe această navă, marinare?

Am ridicat din sprâncene.

— E o întrebare retorică, doamnă? Sunt captivă într-un tub metalic împreună cu 60 bărbați care nu se spală cu zilele și fumează tot timpul ca furnalele imediat după ce se trezesc.

— În acest caz, pot să-ți dau un sfat?

Eram sigură că n-o să-mi placă ceea ce urma.

— Nu vă pot opri să vorbiți, doamnă.

— Poate că ar fi timpul să te gândești la o poziție în Navy aflată mai departe de câmpul de combat. Acest război nu înseamnă numai luptă directă. Președintele a ordonat înființarea unei noi agenții sub acoperire: *Office of Strategic Services*[4]. OSS ar avea nevoie de oameni ca tine.

Am simțit cum mi se înroșesc obrajii și urechile.

— Îmi oferiți o slujbă, doamnă? Sau mă șantajați doar?

Ceasul lui Markey a sunat iarăși. Eu am făcut un pas înapoi, în timp ce ea a terminat incantația pentru teleportare. Apoi m-a privit, a zâmbit, și a dispărut într-un fulger de lumină. După o clipă, că ultimile ei vorbe au fost în engleză:

— Ne vom revedea, marinar Hatcher.

SFÂRȘIT

---

[4] Office of Strategic Services - a fost Agenția de Informații a SUA în timpul WW II și predecesoarea modernei CIA.